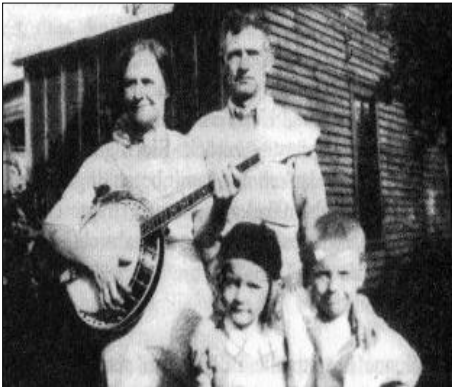

Hoofdstuk 8

Het Teken Volgt

1929

IN OKTOBER VAN 1929 stortte de New Yorkse aandelenmarkt in en stortte de Verenigde Staten in de ergste economische nachtmerrie, die ze ooit hadden gezien. Duizenden banken sloten hun voordeur, terwijl de hulpeloze bankiers op hun tenen de achterdeur uitslopen, één stap vóór hun woedende beleggers uit. Tenslotte werkte de Grote Depressie door tot elk gebied van de economie. Fabrieken draaiden óf hun productie terug, of gingen helemaal dicht; boeren haalden de broekriem aan of gingen failliet; de werkeloosheid steeg met sprongen, tot één op de vier Amerikaanse arbeiders wegwijnde in nutteloosheid.

Afb. 9
Charles en Ella Branham met twee van hun tien kinderen: Delores en Donnv.

Hoewel William Branham's baan bij de afdeling Openbare Werken in Jeffersonville slechts 20 cent per uur opleverde, beschouwde hij het, dat hij gelukkig mocht zijn om hoe dan ook werk te hebben. Hij was nog steeds van plan, om eens zijn leven

te gaan wijden aan het in vallen vangen van pelsdieren in de bergen ginds in het Westen, maar voor het moment was zijn loonzakje thuis nodig.

De gezondheid van zijn vader ging achteruit ten gevolge van zijn voortdurend zwaar drinken.

Charles Branham, nu achtendertig jaar oud, zat niet alleen zonder werk, zijn kansen op het krijgen van vast werk en dat te behouden, waren gering. Op 2 november 1929 bracht Ella Branham haar tiende en laatste kind ter wereld. Tenslotte – na negen zonen – had ze tenslotte een meisje. Ella gaf haar dochter de naam Fay Delores Branham, maar ze noemde haar bij haar middelste naam. Zo had van de elf Branhams die in één huis woonden, alleen Billy volledig werk. Billy voelde het als een plicht om de rest van het gezin te helpen ondersteunen, tenminste voor nog een paar jaar.

Het werk voor de Openbare Werken Indiana kwam overeen met Billy's temperament. Zijn baan hield hem het jaar lang rond buiten, en de opdrachten varieerden van week tot week, zodat hij zich zelden verveelde. De ene week zou hij aan het greppels graven zijn om hoofd-gasleidingen in te leggen; een andere week zou hij aan het meter opnemen mogen zijn, of gaslekken repareren, of in palen klimmen van het laagspannings-net om electriciteitsdraden te repareren. Het enige onderdeel van het werk waar hij een hekel aan had, was om de stroom af te sluiten bij klanten die hun rekeningen niet konden betalen. En met de heviger wordende depressie, gebeurde dat veel meer dan hem lief was.

Zo blij als Billy was voor zijn baan bij Openbare Werken, was de \$8.00 in de week bij lange na niet toereikend voor een huishouding van elf personen. Toen er dan ook een deeltijdbaan werd aangeboden als hulpjachttopziener voor de staat Indiana, greep hij zijn kans. Het hield in, dat hij regelmatig de stad uit moest om te patrouilleren in de bossen. De gedachte om betaald te worden voor iets te doen wat hij graag deed, scheen hoe dan ook perfect. In werkelijkheid draaide het daar nooit op uit. Zijn

uitbetaling werd verondersteld een commissieloon te zijn, bepaald door het aantal bekeuringen dat hij uitschreef voor overtreders van de jachtwet. Maar Billy kon het nooit over zijn hart verkrijgen om een bon uit te schrijven. Hij voelde dat er meer kon worden bereikt door naast een stroper te gaan zitten en hem te onderrichten in het nut van wildbeheer en het belang van het gehoorzamen aan de wetten van de staat. In wezen kwam het er op neer dat Billy zijn tijd beschikbaar stelde, maar wat hem betreft, was het voldoende beloning, de bevrediging die hij er in vond om uit de stad weg te gaan, en door het beboste platteland te zwerven.

Op een dag stond Billy ingedeeld om te patrouilleren in het natuurgebied ‘Henryville State Park’, 30 kilometer ten noorden van Jeffersonville. Zodra hij op de Greyhoundbus stapte, kreeg hij een vreemd gevoel over zich – als een druk, bijna alsof er een onzichtbare kracht tegen hem duwde. De bus was overvol; alle zitplaatsen waren bezet en velen stonden in het gangpad. Billy drong zich naar het midden van de bus, stilhoudend tussen een stevig gebouwde vrouw van middelbare leeftijd en een zeeman. De vrouw keek op en zei: “Hallo,” terwijl de bus wegreed van de halte.

Billy antwoordde: “Hoe gaat het,” en staarde het raam uit, kijkend hoe de huizen voorbij gleden. De vreemde kracht duwde nu sterker tegen hem aan. Het scheen bij deze zwaar gebouwde vrouw vandaan te komen. Uit de hoek van zijn oog kon Billy merken, dat ze hem direct in zijn gezicht staarde. Ze maakte dat hij zich ongemakkelijk voelde.

Weldra begon ze een gesprek. ”Bent u beampte?”

Billy droeg zijn jachttopzieners-uniform met een pistool in een holster aan zijn zijde hangend. “Ik ben natuurbehoud beampte,” antwoordde hij.

“U bent eenzaam, is het niet?”

Billy liet zijn verbazing niet blijken. “Nee mevrouw,” loog hij.

“Wel, u voelt zich niet thuis,” zei ze.

“Ik voel me evenzeer thuis als dat ik een thuis heb.”

Ze schudde haar hoofd. “Nee, je werd geboren voor het Westen.”

Dat schokte Billy, als had ze ijswater over zijn hoofd gegoten. “Zeg, waar hebt u het over?”

Ze zei: “Misschien kan ik beter iets uitleggen over mezelf. Ziet u, ik ben astroloog.”

Billy zuchtte bij zichzelf, denkend: “Hier is weer een van die eigenaardige mensen.” Hij schoof verder bij haar vandaan, dichterbij de zeeman toe.

Ze volgde hem, een beetje wankelend met het schudden van de bus mee.

Ze zei: “Ik zou graag een paar minuten met u praten.” Billy bleef voor zich uit kijken, doende of hij haar niet hoorde. Ze hield vol: “Zou ik een ogenblik met u kunnen spreken?”

Billy negeerde haar. Hij dacht: “Ik gedraag me niet erg als een heer, maar ik wil niet met haar praten.”

Toch wilde de vrouw hem niet met rust laten.

“Zeg, jij, natuurbeheer-beambte, zou ik een ogenblik met je kunnen praten?”

Tenslotte draaide Billy zich om en zei kortaf: “Wat wilt u?” Hij voelde zich schuldig dat hij zich zo grof gedroeg, maar hij wilde werkelijk niet met een astroloog praten. Hij herinnerde zich wat die zigeunerwarzegster tegen hem had gezegd op de kermis en de herinnering daaraan, maakte dat hij zich niet op zijn gemak voelde.

De vrouw vroeg: “Bent u Christen?”

“Nee,” beet hij haar toe. “En wat gaat u dat aan?”

Ze haalde haar schouders op. “O, ik vroeg het me even af. Wist u dat u werd geboren onder een teken?”

Billy slikte hard. “Kijk, mevrouw, ik wil daar niets over weten, begrijpt u? Ik weet dat ik kortaf tegen u ben, maar ik meen het. Ik wil er niets over weten.”

Ze krabbelde een beetje terug. “O, wees niet zo hard.”

“Wel, het is niet mijn bedoeling om uw gevoelens te kwetsen, maar ik weet niets over welke religieuze zaken ook en ik

wil het niet weten.” Billy keerde zich van haar af en staaarde langs de zeeman naar de voorkant van de bus.

“Tjonge, zo behoorde u zich niet te gedragen. Dit heeft niets met godsdienst te maken. Ik ben op weg naar Chicago om mijn zoon te bezoeken, die Baptisten predikant is. Ik werk op het Witte Huis. Wist u dat de stand van de sterren invloed heeft op gebeurtenissen hier op aarde?”

“Daar weet ik niets van,” zei Billy.

Ze zei: “Er staat een zeeman voor u. Vraag hem of de maan de getijden niet beheerst.”

“Ik heb zelf begrip genoeg om dat te weten,” beet Bill haar toe.

De vrouw vervolgde: “Wel, er zijn vele andere hemellichamen die op aarde van betekenis zijn. Als ik u precies zou kunnen vertellen wanneer u werd geboren, zou u me geloven?”

Bill fronste, niet op z'n gemak, zijn voorhoofd. “Dat kunt u om te beginnen niet.”

Ze glimlachte. “O, ja, dat kan ik wel.

U werd geboren op 6 april 1909 om vijf uur in de morgen.”

Billy's norske façade brokkelde af tot verbazing: “Dat klopt. Vertel nu deze zeeman wanneer hij werd geboren.”

Ze zei: “Dat zou ik niet kunnen. Ziet u, u werd geboren onder een teken. Hebben predikers u hier nooit over verteld?”

“Ik heb niets te maken met predikers, totaal niet.”

De ogen van de vrouw dwaalden even een ogenblik af, terwijl haar geest die gedachte volgde. “Is het niet vreemd dat predikers dat niet zouden weten?”

Billy herhaalde: “Ik lummel niet rond waar zich predikers ophouden.”

Weer concentreerde ze haar ogen op hem: “Kijk, ik wil u iets zeggen. U werd geboren onder een teken als een gave aan de mensheid. Als u het slechts zou kunnen herkennen...”

Hij onderbrak haar. “Misschien zal ik een tweede Daniël Boone zijn. Ik houd ervan om te jagen en ik werd geboren in Kentucky.”

“Nee, dat is niet waar ik over spreek.”

“Wel, misschien zal ik zakenman worden. Ik heb een lagere school opleiding.”

Ze scheen het grappige ervan niet in te zien. “Dat is niet waar ik over praat. Ik weet niet wat u zult zijn, maar ik kan door uw aura zien, dat u werd geboren als een gave. Herinnert u zich de geschiedenis hoe de wijzen door een ster naar het kind Jezus werden geleid?”

“Ik weet niets over religie.”

Maar u hebt gehoord over de ‘wijzen’ die kwamen om het kind Jezus te zien, is het niet?”

“Ja.”

“Wel, wat zijn ‘wijzen’?”

“O, dat waren gewoon *wijze* mannen, dat is alles wat ik weet.”

Ze legde uit: “De ‘wijzen’ waren hetzelfde wat ik ben; zij waren astrologen, sterrenkijkers. Weet u, voordat God wat ook doet op aarde, vermeldt Hij het eerst in de hemelen. Dat is wat Hij deed toen Jezus werd geboren – drie hemellichamen kwamen op één lijn en vormden een samenstelling van sterren, die de aandacht trok van enige astrologen die in het oosten woonden. Een van hen was uit de afstammingslijn van Cham, een andere uit die van Sem, en de andere: Jafeth – de drie zonen van Noach. Zij vertegenwoordigden alle volken van de aarde. Elk van deze drie mannen reisde afzonderlijk westwaarts, niet wetend dat de anderen kwamen, totdat ze elkaar in Jeruzalem ontmoetten. Toen gingen ze naar Bethlehem en vonden het kind Jezus. Ze wisten dat Jezus degene was naar wie ze op zoek waren vanwege de kleur van Zijn aura. U weet wat een aura is, nietwaar? Het is het bovennatuurlijke licht van de ziel. Iedereen heeft een aura; ze komen in verschillende kleuren en elke kleur betekent iets. Goud betekent een gave van God. Dus deze drie ‘wijzen’ aanbaden Jezus en gaven Hem geschenken. Zij vertrokken precies toen die drie hemellichamen zich afscheidden in hun afzonderlijke banen. Ter herinnering aan de grootste gave die

God ooit aan de mensheid gaf – Zijn eigen Zoon, Jezus – zendt God elke keer dat die drie hemellichamen opnieuw op een rij komen, een mindere gave naar de mensheid. U werd geboren bij zo'n samenstand van sterren. U hebt een gouden aura die u omringt. Dat is hoe ik de dag en het uur van uw geboorte weet, en dat is hoe ik weet dat uw bestemming in het Westen ligt.”

Uit beleefdheid had Bill geprobeerd om geduldig te luisteren, maar op dit moment had hij genoeg gehoord. “Mevrouw, alles wat ik weet, is dat ik een jachttopziener van Indiana ben, en ik doe het beste wat ik kan. Ik ben niet religieus en ik wil er niets meer over horen!”

Billy ging naar voorin de bus, de zeeman tussen zichzelf en de astroloog latend, wat de conversatie doeltreffend beëindigde.

Toch werd het voorval niet gemakkelijk vergeten, en bij meer dan één gelegenheid hield het zijn gedachten bezig. Zijn leven leek zo anders dan de meeste mensen die hij kende... maar een gave? Wat zou dat kunnen betekenen? En wat was er aan hem dat deze vreemde mensen aantrok? De waarzegster had gezegd dat ze een licht hem zag volgen; deze astroloog had het een aura genoemd. Billy kon het niet op een rijtje krijgen. De vragen tuimelden en tolden in zijn gedachten over elkaar heen als room in een boterkarn. Waarom was hij zo anders? Waarom had hij die acute druk gevoeld zodra hij op de Greyhoundbus stapte? En waarom voelde hij zich zo ellendig als het onderwerp ‘religie’ opkwam? Was hij bang?

Misschien was God naar hem op zoek, en probeerde hij zich te verbergen? En wat bedoelde die vrouw, toen ze zei dat zijn bestemming in het Westen lag?

* * *